

Dit is een verhaal over hoe het Bahá'í-geloof begon.

Als de mensen dit lezen krijgen ze nieuwe hoop dat de wereld beter wordt.

Dit zijn maar een paar korte verhalen en ik hoop dat als je groter bent, dat je het dikke boek wil lezen waar alle verhalen in staan. Ze zijn echt gebeurd, dus je kot iets te weten over de geschiedenis van het geloof.

Het geheim van Sheik Ahmad

Lang geleden leefde er in Perzie een man die een mooi geheim kende. Misschien denk jij dat het helemaal geen geheim was, want het stond gewoon in een boek! Het was wel een moeilijk boek, en bovendien konden de meeste mensen niet lezen. Maar de mensen die dat wel konden begrepen eigenlijk niet wat er stond.

Sheik Ahmad begreep het wel, omdat het hij het boek heel goed had bestudeerd en hij bad tot God om het boek maar goed te begrijpen. Het geheim dat hij ontdekte maakte hem zo blij dat hij het wel aan iedereen wilde vertellen.

Wil je het geheim weten?

In het boek, dat De Koran heet, stond dat God een nieuwe leraar naar de wereld zou sturen, een groot leraar, net zo iemand als Jezus en Mohammed.

Wij weten maar een klein beetje over God omdat hij zo veel groter is dan wij. Vaak denken wij helemaal niet aan God omdat we zo druk met van alles zijn of plezier maken. We vergeten dat we niet eens zouden bestaan als God ons het leven niet gegeven had.

Daarom stuurt God af en toe een leraar naar de wereld, om ons eraan te herinneren dat Hij er is. En die leraren lijken op God, ze hebben Gods eigenschappen en ze laten zien hoe God graag ziet dat wij ons leven leiden.

Jezus was zo'n leraar en je kunt over Hem lezen in de Bijbel. Mohammed was ook zo'n leraar en je kunt over Hem lezen in de Koran. En die Koran, die Mohammed schreef, las Sheik Ahmad dat er weer een nieuwe leraar zou komen: de Beloofde. Hij heette zo omdat Mohammed beloofde dat hij kwam.

Natuurlijk hadden sommige andere mensen ook in de Koran gelezen dat de Beloofde op een dag zou komen, maar let op, hier komt het verschil tussen die mensen en Sheik Ahmad:

Toen Sheik Ahmad die woorden las, was hij er zeker van dat de Beloofde er al bijna was, dat hij gauw zou komen. De anderen dachten dat het nog heel veel jaren zou duren.

Sheik Ahmad was ervan overtuigd dat de Beloofde in dezelfde tijd leefde als hijzelf. Dus hij wilde op reis gaan en aan iedereen vertellen dat de Beloofde er al bijna was. De mensen zouden dat goede nieuws vast wel willen horen.

In die tijd betekende dat een hele onderneming want je moest zelf op reis en overall heengaan om iemand te bezoeken. Er was geen telefoon, geen radio, geen tv, geen treinen, en al helemaal geen vliegtuigen. Dus je moest gaan lopen, misschien af en toe op een paard of een ezel. En 's avonds kon je niet even een in een goed hotel logeren en gaan eten in een restaurant. Je kon wel naar een karavanserai, een verzamelplaats voor reizigers en hun dieren. Wij zouden denken dat dat helemaal geen goede logeerplek was, maar het waren fijne plekken, waar je andere reizigers kon ontmoeten, hun verhalen horen en een fijne tijd beleven met elkaar. Bovendien maakte het Sheik Ahmad niet uit dat geen luxe plek was. Hij wilde gewoon aan iedereen vertellen wat hij ontdekt had. En de mensen wilden het inderdaad graag horen. Er kwamen een heleboel mensen naar hem luisteren. Hij las dan

voor uit de Koran en hij legde uit wat er precies stond en hoe ze de Beloofde konden herkennen als hij kwam. En de mensen vertelden weer door wat ze van Sheik Ahmad gehoord hadden.

De Beloofde zou wijs en vriendelijk zijn, Hij zou van iedereen houden en Hij zou iedereen helpen die Hem nodig had. Geen wonder dat iedereen de Beloofde zelf wilde ontmoeten!

Sheik Ahmad reisde een paar jaar rond, maar de Beloofde was nog niet gekomen. Hij werd te oud om door te gaan en daarom vroeg hij aan een goede vriend, Siyyid Kazim, of die op reis wilde gaan door het land om de Boodschap verder te vertellen, net zo lang tot de Beloofde gekomen was.

Siyyid Kazim wilde dat graag doen en hij hoopte dat hij de Beloofde op een dag zelf zou vinden.

Hij vertelde aan de mensen dat de Beloofde er al was, en dat hij zich snel bekend zou maken. Maar ook Siyyid Kazim wist niet precies wanneer. De mensen begonnen door zijn Boodschap steeds meer te verlangen naar de komst van de Beloofde.

Misschien, zei Siyyid Kazim, woont de Beloofde wel bij jullie in de buurt!

Als God een Boodschapper stuurt zijn er in het begin maar een paar mensen die Hem herkennen. Dat zijn de mensen die écht naar Hem uitkijken. Hun verlangen is zo groot dat ze niet alleen hun ogen open hebben, maar ook hun hart.

Siyyid Kazim was zelf zo iemand. En daarom gebeurde het dat voor hem een heel blije dag aanbrak. Het was de dag dat hij voor het eerst de Beloofde ontmoette.

Op een morgen, heel vroeg, nog voor zonsopgang liet Siyyid Kazim een vriend naar zijn huis komen.

Hij zei dat er een belangrijk persoon in de stad was aangekomen en dat ze die beslist moesten bezoeken. Even later liepen ze samen door de stille stad. Na een tijdje kwamen ze bij een huis waar een jongeman bij de deur stond, alsof hij op ze stond te wachten.

Hij droeg een groene tulband en hij had een heel vriendelijk gezicht.

De jongeman liep Siyyid Kazim met open armen tegemoet en sloeg zijn armen om Siyyid Kazim heen, en begroette hem heel hartelijk. Siyyid Kazim kon geen woord uitbrengen, zó overrompeld was hij door de hartelijkheid van de jongeman. Die hield uitnodigend de deur voor hen open en met z'n drieën gingen ze naar binnen. Hij bracht ze naar een mooie kamer, waar het heel lekker rook door de bloemen die er stonden. De jongeman nodigde ze uit om te gaan zitten en hij bood ze iets te drinken aan uit een zilveren beker die midden in de kamer stond.

Er werd bijna niet gesproken. Maar dat hoefde ook niet. Siyyid Kazim en zijn vriend voelden zich blij en gelukkig dat ze in het gezelschap van deze jongeman waren, en dat was al genoeg.

Het enige dat de jongeman zei was dit, terwijl hij de drank aanbood:

“En hun Heer zal hun een zuivere drank geven”. Verder werd er niets gezegd. Nadat ze gedronken hadden bracht de jongeman Siyyid Kazim en zijn vriend naar de deur en namen ze afscheid van elkaar.

Drie dagen later zag Siyyid Kazim de jongeman opnieuw. Siyyid Kazim was aan het les geven over de Koran, toen de jongeman binnenkwam en ging zitten. Siyyid Kazim stopte meteen met spreken. Toen zijn leerlingen vroegen of hij verder wilde gaan, schudde Siyyid Kazim zijn

hoofd. Hij wees op een zonnestraal die door het raam scheen en die precies op de jongeman viel.

“De waarheid over de Beloofde”, zei Siyyid Kazim, is nog duidelijker dan de zonnestraal die op die jongeman schijnt.” Siyyid Kazim wist wie de jongeman was en hij begreep niet waarom de anderen het niet wisten. Ook niet de vriend die ’s morgens bij die ontmoeting was. Jullie weten het inmiddels vast wel!

Siyyid Kazim was heel gelukkig, hij wist dat de Beloofde gauw zou komen én hij had hem ontmoet! Maar de Beloofde zou zichzelf bekend maken als het tijd was, dus Siyyid Kazim vertelde nog aan niemand wie het was.

Hij ging dus door met aan de mensen te vertellen wat er nog meer in de Koran stond, namelijk dat er niet één, maar twee Boodschappers zouden komen, vlak na elkaar. En die tweede zou zijn licht naar de hele wereld brengen, niet alleen naar het land waar hij woonde, Iran.

Op een dag ontmoette Siyyid Kazim een Arabier, een herder, die hem het volgende vertelde: “Drie dagen geleden”, zei de Arabier, “zat ik bij mijn schapen en ik viel in slaap. Ik droomde dat ik Mohammed zag en die zei dat ik goed moest luisteren en onthouden wat hij mij vertelde. Als je je eraan houdt, zei Mohammed, zal je beloning groot zijn, maar doe je dat niet, dan raak je in grote moeilijkheden.”

De herder vertelde verder dat Mohammed in zijn droom zei, dat hij Siyyid Kazim bij die boom zou ontmoeten en dat hij hem moest zegen dat zijn werk bijna klaar was. Als Siyyid Kazim naar huis was teruggekeerd, zou hij na drie dagen Mohammed ontmoeten in de andere wereld. En kort daarna zou de Beloofde zich bekend maken.

De droom betekende natuurlijk dat Siyyid Kazim zou overlijden, maar Siyyid Kazim was er niet verdrietig over. Hij was juist blij dat de Beloofde eindelijk zou komen. Hij vertelde zijn vrienden wat er zou gebeuren en dat ze niet bedroefd moesten zijn, maar dat ze op zoek moesten gaan naar de Beloofde als hij er niet meer was.

Siyyid Kazim ging naar huis en drie dagen later gebeurde wat de herder in zijn droom van Mohammed had gehoord.

De vrienden van Siyyid Kazim wisten niet goed wat ze moesten doen toen ze hoorden dat hij inderdaad overleden was. Op een dag kwam een andere vriend in de stad aan die al een tijd op reis was geweest. Hij heette Mullá Husayn. Hij riep de iedereen bij elkaar en vroeg: “Wat heeft Siyyid Kazim tegen jullie gezegd voordat hij doodging? Wat moesten jullie gaan doen?” Een van hen vertelde dat Siyyid Kazim had gezegd dat ze overal in het land moesten gaan zoeken naar de Beloofde. Een ander vertelde de Beloofde iedereen die op zoek was naar hem toe zou leiden. “Waarom zijn jullie dan nog allemaal hier?” Vroeg Mullá Husayn.

De vrienden begonnen allemaal smoesjes te verzinnen waarom ze niet op reis konden gaan. Je weet wel hoe dat gaat; als wij geen zin hebben om iets te doen kunnen we ook altijd wel een smoes bedenken, maar de echte reden is natuurlijk dat we het gewoon niet willen doen. Mullá Husayn was teleurgesteld. Hij liet zijn vrienden achter en vertrok samen met zijn broer en een neef. Eerst zochten ze een stille plek waar ze wel 40 dagen bleven om te bidden en te mediteren. Zo bereidden ze zich voor op de zoektocht. Na die 40 dagen gingen ze op reis. Ze trokken van de ene stad naar de andere.

Op een dag kwamen ze weer in een nieuwe stad. De broer en de neef gingen meteen op zoek naar onderdak. En Mullá Husayn ontmoette ondertussen een jongeman met een vriendelijk gezicht. Hij droeg een groene tulband.

Je weet al wie dat is natuurlijk, maar Mullá Husayn had geen idee. De jongeman begroette hem heel hartelijk, alsof hij hem al jaren kende. Mullá Husayn dacht dat dit wel een vriend van Siyyid Kazim moest zijn, die gehoord had dat hij op zoek was naar de Beloofde. De jongeman nodigde hem uit mee te gaan naar zijn huis, maar Mullá Husayn zei dat zijn broer en neef op hem zaten te wachten. “Laat ze maar aan God over, die zal ze wel beschermen” zei de jongeman. Mullá Husayn vertrouwde de jongeman volledig en voelde zich gelukkig in zijn gezelschap en dus ging hij mee.

De jongeman klopte op een deur en een bediende deed open. Ze gingen naar binnen en de Báb bracht zelf water zodat Mullá Husayn zich kon wassen. Daarna zeiden ze samen hun gebeden. Mullá Husayn bad ook in zijn hart dat hij de Beloofde zou vinden. Hij wist nog steeds niet wie de jongeman was en dat hij al in het gezelschap van de Beloofde was! Na de gebeden spraken ze met elkaar en toen gebeurde er iets waardoor we altijd aan deze die dag blijven denken.

Het was precies 2 uur en 11 minuten na zonsondergang toen de Báb aan Mullá Husayn vertelde wie hij was. En Mullá Husayn was zo verbaasd dat hij het eerst niet kon geloven. Maar toen de Báb verder sprak wist Mullá Husayn dat niemand zo wijs kon zijn als de Báb. Mullá Husayn stelde vragen en luisterde naar de antwoorden van de Báb. Ze spraken de hele nacht en voor hij het wist was het al ochtend.

“Deze nacht”, zei de Báb, “zal in de toekomst gevierd worden als een van de grootste feestdagen.”

Op die dag vertelde de Báb voor het allereerst aan iemand wie Hij was.

Voordat Mullá Husayn afscheid nam, vertelde de Báb hem dat hij de eerste was die in Hem geloofde. Later zouden nog 18 mensen hem vinden. Dan zouden ze allemaal op reis gaan om over de Báb te vertellen. Maar Mullá Husayn mocht nog niets zeggen, tegen niemand, want iedereen moest de Báb zelf ontdekken.

Toen Mullá Husayn wegging trilde hij over zijn hele lijf, zo opgewonden en blij was hij. Hij kon niet wachten tot hij zijn broer en zijn neef weer zag, en zijn vrienden die thuisgebleven waren. De mensen die hem zagen lopen zullen wel gedacht hebben: “Wat is er met hem aan de hand? Moet je zijn gezicht zien, dat straalt helemaal!”

Natuurlijk heeft Mullá Husayn de Báb nog heel vaak gezien, maar je kan er zeker van zijn dat hij het geheim goed bewaarde, hij zou aan niemand iets vertellen tot de juiste tijd gekomen was!